

Vzpomínky na Toničku

sestra Antonie - Josef Hofmanová OFS, MBS Jilemnice

*13.6.1923 +16.6.2009

Lenka Pilařová (s.Markéta Kortonská MBS SFŘ Jilemnice)

V následujících řádcích nečekejte životopis naší sestry Toničky (všeobecně takto oslovované), protože ho zapsala sama bezkonkurenčním způsobem už v roce 1998 v knize "Žijeme jen jednou". My se pokusíme sepsat jednotlivé příběhy, události a momenty, které se nám nejvíce vryly do paměti, a s Boží pomocí je přeneseme na papír. Františkánskou terminologií řečeno, rádi se s vámi podělíme o "Toniččiny kvítky".

Tonička zažívala až neuvěřitelné příhody a na každém františkánském setkání se s námi o ně dělila. Co se nám zdálo neuvěřitelné, bylo vlastně výsledkem její pevné víry. Jeden příběh z mnoha.

Otec biskup Otčenášek pověřil Toničku, aby jezdila po školách na besedy a vyprávěla mladým o svém uvěznění a o životě Církve za komunistů. Kdykoli na besedu jela, vezla s sebou i velkou tašku svých knih, která byla patřičně těžká. Na poslední besedu neměla Tonička dobré autobusové spojení, a proto se rozhodla, že do Železného Brodu dojede stopem. Ani pořádně nevěděla, kde gymnázium v Brodě hledat, ale obtěžkána zavazadly a deštníkem, protože byl právě nevlídný říjnový den, vyrazila ke hlavní silnici stopovat. Když přišla napůl promoklá k silnici, začala si uvědomovat, že cestování nebude jednoduché. Nepanikařila, nevrátila se domů, ale pomodlila se: "Panno Maria, jestli mám dnes na té besedě být, tak mi, prosím, pošli nějaké auto." A začala se modlit svatý růženec. Při modlitbě druhého zdrávasu u ní zastavilo auto a Tonička nastoupila. V autě cestovali manželé, kteří měli namířeno do Semil. S nemalým údivem vyslechli, kam Tonička jede a že ani neví, kde gymnázium hledat. Byli tak hodní, že ji dovezli až k budově školy a ještě si od ní koupili několik knih.

Obdivuhodný byl i její přístup k vážné nemoci a příprava na poslední věci v životě. Nejdříve si zakoupila v Horní Branné hrobku a radovala se, že je blízko kostela a svatostánku. Došla na pohřební službu a koupila si rakev. Domluvila si pohřební obřad s naším otcem Františkem. Několik z nás pozvala na jarní úklid svého domku "Zdislavína", protože ona už fyzicky nemohla a chtěla po sobě vše zanechat uklizené a v pořádku. V červnu 2009 nemoc postoupila natolik, že musela Tonička do nemocnice. Byla ale stále plná optimismu a radosti. Povzbuzovala spolupacientky, vyprávěla vtipy, modlila se a mluvila o víře. Humor ji neopouštěl. Na jedné vizitě lékaři s vážnými tvářemi probírali Toniččin zdravotní stav a ona cítila potřebu je rozveselit. Otočila se k panu primáři a řekla mu: "Nebojte se, já ještě neumřu. Já nemám ráda, když je na parte „nedožítých 86 let“, a narozeniny mám až 13. června." Vážnost vizity byla ta tam.

Tonička zemřela 16. června 2009. Měli jsme ten den františkánské setkání, na které přijel bratr Česlav. Jeho první kroky vedly k Toničce do nemocnice. Ještě se sestrou

Ludmilou přišli na pokoj, kde lékařka držela Tonička ruku a naznačila, že konec přijde do několika minut. Společně se začali modlit za umírající a během modlitby Tonička zemřela. Posledních 48 hodin nebyla Tonička ani na okamžik sama. U její postele se střídali na modlitbách všichni, kdo ji znali.

Ludmila Výtvarová (s. Anežka Česká MBS SFŘ Jilemnice)

Jednou Tonička vyprávěla, jak se na poslední chvíli rozhodla, že pojede do Špindlerova Mlýna, protože tam byl pater Kolář. „Již v Martinicích na nádraží jsem měla trochu problém. Když vlak zastavil, měla jsem první schůdek u pasu. Vystupovali dva mladí hoši, tak jsem je hned poprosila: „Prosím, hodte mi tu levou nohu na schůdek a já se pak přitáhnu.“ Hoši mě hned oba čapli a už jsem byla ve vlaku. Vlak se trochu coural a já jsem přijela do Vrchlabí, když další autobusový spoj měl už odjíždět. Přitom autobusové nádraží je od vlaku dost daleko. Proto jsem se začala ihned modlit ke svému andělu: „Prosím Tě, buď tak hodný a spoj se nějak s andělem pana řidiče. Vždyť víš, že ten autobus jede daleko. To bych vůbec sama nedošla.“ Docela jsem pospíchala a stále jsem svého anděla prosila. A ejhle, už jsem byla na nádraží. Uprostřed prázdného placu stál autobus a pan řidič, který venku kouřil, řekl: „No, paninko, už bych měl být pryč, ale dostal jsem takovou chuť na cigaretu, že jsem si musel zapálit.“ Cigaretu odhodil, oba jsme nasedli a dobře dojeli.“

Štěpán a Lucie Gazdovi (br. Josef a s. Veronika MBS SFŘ Jilemnice)

Naše vzpomínky na Toničku jsou úzce spojeny s osobou kněze a františkána P. Aloise Moce.

Otec Alois na svém prvním působišti v Hostinném v roce 1947 přijímal Toničku mezi františkánské terciáře a velmi ji podporoval v jednom z jejích hlavních životních povolání – výuce náboženství dětí, za které byla v 50. letech uvězněna. My jsme se s otcem Aloisem setkali naopak na konci jeho působení v Praze, kdy nás připravoval na vstup k františkánským terciářům v roce 1994. I v posledních letech svého života byl otec Alois v úzkém kontaktu se sestrou Toničkou a několikrát vyslovil i přání, aby v Jilemnici vzniklo společenství terciářů, což se však až do jeho smrti v roce 1995 nenaplnilo. V roce 1996 jsme se přestěhovali do Jilemnice, kde jsme se poprvé setkali se sestrou Toničkou. Během dalších let se nám podařilo pod duchovním vedením otce Aloise z nebe založit terciářské společenství v Jilemnici a Tonička se zcela přirozeně stala formátorem našeho společenství. Od začátku jsme chápali, že každý, kdo se s Toničkou setkal, nemohl zůstat nedotčen jejím prožíváním naprosto přímé souvislosti mezi vírou a zcela konkrétními situacemi v životě. To se odráží i ve všech knížkách, které napsala, a tak nám její svědectví zůstává stále živé.